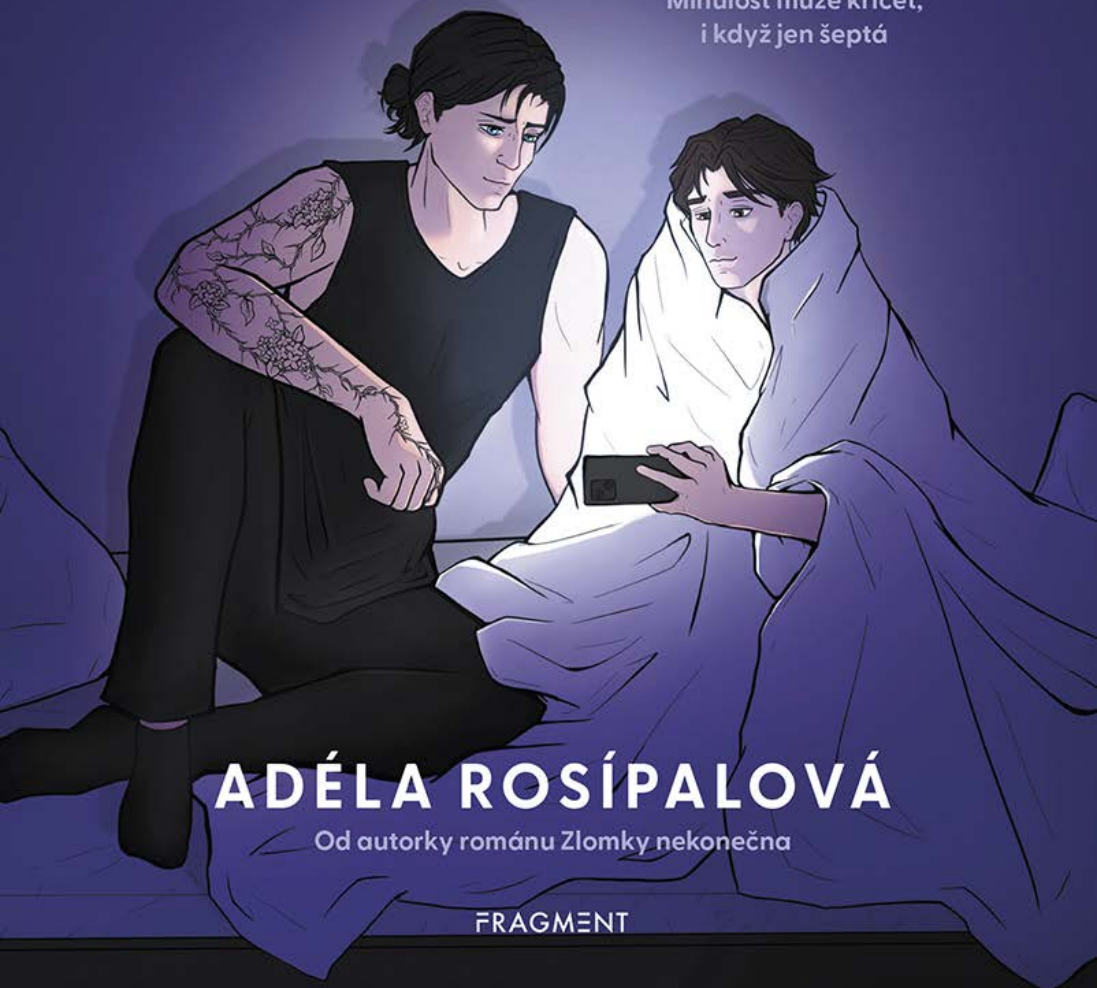

Následuj mě tiše

Minulost může křičet,
i když jen šeptá

ADÉLA ROSÍPALOVÁ

Od autorky románu Zlomky nekonečna

FRAGMENT

Následuj mě tiše

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Adéla Rosípalová
Následuj mě tiše – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Adéla Rosípalová

Následuj mě tiše

FRAGMENT

Text © Adéla Rosipalová, 2025

Illustrations © Klára Nováková, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-253-7461-0

ISBN e-knihy 978-80-253-7472-6 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-253-7486-3 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-253-7487-0 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

*„Jestliže je lež tolik podobná pravdě,
kdo si pak může být jist,
že je opravdu šťasten, Viktore?“*

Mary Shelley, Frankenstein

1.

Pokud by náš příjezd ke škole doprovázela hra na housle, byla by to jedna dlouhá, nekonečná nota z mollové stupnice.

Přestože jsem si sluchátka vyndal z uší už po příjezdu do Olomouce, jako bych tu hudbu slyšel. Táhne se městem jako siréna, zkušená ruka hudebníka, zvuk monitoru životních funkcí – a nedokážu určit, jestli mi je z ní špatně, nebo ne, jestli ta nervozita, kterou cítím, je normální.

Je normální cítit, napsal jsem si v létě čtyřicetkrát do sešitu. Představím si popsanou dvojstránku, utlumím housle tahem pera po papíru a pomalu se nadechnu.

Auto zastaví. Motor zmlkne, táta stáhne ruce z volantu – a je ticho. Žádná dramatická hudba. Žádné zuřivé popisování listů v zápisníku. Jen mlčení v tomhle stísněném prostoru a poslední hranice před světem venku.

Konečně zvednu oči od svých stehů a skrz okénko pohlédnu k budově před námi.

„Proč všechny školy vypadají jako vězení?“ ozve se v tu chvíli moje sestra.

Táta a máma se jako jeden obrátí k zadním sedadlům. I já po Eleně vrhnu otrávený pohled, ale ségra jen pokrčí rameny.

„To byl začátek vtipu a my máme pokračovat, nebo jen řečnická otázka?“ pozvedne táta obočí.

El se ušklíbne. „Chtěla jsem odlehčit atmosféru.“

„Tak to se nepovedlo úplně nejlíp,“ odtuší suše máma. Od odjezdu z Prahy nepromluvila ani slovo. Všichni jsme mlčeli, pokud tedy nepočítám občasné zanářádání na ostatní řidiče nebo žádosti o čerpauzy. Jakmile se její oči upřou mým směrem, napružím se. „Same, určitě si to nechceš ještě rozmyslet?“

„Ne.“ Můj hlas zní ochraptěle, jak jsem dlouho nepromluvil. Odkášlu si a zopakuju to ještě jednou s větší jistotou – a radši si rovnou odepnu pás a vysoukám se z auta ven. Přemlouvát mě zkoušela celý minulý týden a nechci si to zopakovat.

Zabouchnu za sebou a stanu čelem svému novému gymplu.

Okna v třípatrové budově jsou tmavá a nic nenasvědčuje tomu, že by v ní touto dobou pobývaly živé duše. Zpoza staré stavby vyhlížejí dvě moderní budovy v poněkud veselějších barvách a s velkými okny, na širokém pozemku spatřím ještě dvě venkovní hřiště a běžecký ovál. Nevím, kde Elena vzala to vězení; podle mě to vypadá jako každá jiná střední škola.

Jen je velká. Fakt velká. Hledal jsem školu, kde se ztratím, ale spíš pomyslně, ne doslova.

„Ty vole, to je hic,“ zamručí ségra, sotva vystoupí z auta, a ostentativně si zamáchá rukou před obličejem. „Doufej, že je uvnitř klimoška.“

Zastrčím si pramen vlasů za ucho. Než stihnu postřehnout, co dělá, El mě vezme kolem ramen a před obličejem nám strčí mobil se zapnutou přední kamerou.

„Řekni *klimatizace!*“ zazubí se zeširoka. Palcem už levituje nad tlačítkem pro pořízení fotky, když se jí vysmeknu.

„El, ne.“

„Same, ano,“ zapitvoří se. Pootočí se tak, aby za ní byla škola líp vidět, a znovu se ke mně přiblíží.

„Eleno, prosím... říkali jsme žádný fotky...“

Vidím jí na obličeji, jak jí to secvakne, a nejradši bych si hned ukousl jazyk. Ségra provinile semkne rty, přikývne a schová mobil zpátky do kapsy. Chápu, že má potřebu fotit se úplně všude a pak taky sdílet svou radost na sítích. Nechce se mi jí to brát, ale musím.

Musíš si stanovit priority. Řekni si, co je pro tebe důležité a co zase tolik ne, a pak to nezapomeň dodržovat.

I větu *musím si stanovit priority* jsem si opsal čtyřicetkrát. Psycholožka mi říkala, že proces učení je nejlepší podpořit všemi smysly – poslouchat, co kdo říká, psát to rukou, abych si do paměti zafixoval pohyb s každým písmenem, a koukat na svoje vlastní písmo, které můj mozek přijme líp než fonty na počítači. Nevím, co je na tom pravdy, ale držím se toho.

Prásknutí dveří auta mi naznačí, že konečně vystoupili i naši. Oba nasadili masku a není poznat, co mezitím stihli probrat. Už jsme si odbyli hraní na city, přemlouvání i „racionální důvody“, jak to nazvala máma, a nevím, co z toho mě rozčilovalo víc. Nevím ani, jestli mě nejvíc nerozčiluje tohle ticho po bouři.

„Můžeme?“ zeptá se táta. Kontroluje při tom hodinky, nekouká na nikoho z nás. I tak ale přikývnu.

Projdeme otevřenou bránou až ke vstupním dveřím, kde máma zazvoní na sekretářku, jejíž robotický hlas nás navede

k ředitelně. Srdce mi divoce buší a nejsem s to si ani prohlédnout moderně zařízené široké atrium; periferně vidím, jak se Elena při zkoumání točí kolem dokola.

Táta zaklepe na dveře ředitelny. Vstoupí jako první, pak máma postrčí mě.

Uvnitř stojí dva starší muži v oblecích. Poznám je z fotek na stránkách školy – ředitel a jeho zástupce. Oba po nás okamžitě blýsknou úsměvy a ředitel vyjde tátovi vstříc s napřaženou pravačkou. „Dobrý den. Ingridovi, je to tak? Doufám, že vám cesta utekla.“

„Když si odmyslíte stav D1 a všechny ty uzavírky, tak rozhodně,“ odpoví táta rádoby vtipně. Z pohledu, který mu věnuje zástupce, je mi jasné, co si myslí – to, co většina. *Tak hlavně že si roky rochníš v Senátu, a děláš pro to kulový.*

Rozpačitě zamrkmám, jakmile se oba muži podívají na mě. „A vy musíte být Samuel,“ prohlásí ředitel a i mně podá pravačku. Má tak pevný stisk, až si nejdřív myslím, že mi snad rozdrtí ruku, ale ustojím to. „Eduard Veselý, ředitel školy.“

Vesele teda rozhodně vypadá. Pokusím se o podobný úsměv. „Těší mě.“

„Nás těší, že jste se rozhodl nastoupit k nám.“

„Chtěl bych vám jen připomenout jistou diskrétnost,“ začne táta nezaujatě a já mám co dělat, abych nevzal do záječích. Nevím, co všechno ten veselý pán přede mnou ví, o co všechno se táta podělil a co zamlčel. Doufám, že toho neví moc.

Ředitel přikývne. „To je samozřejmost, pane senátore. K Samovi budeme přistupovat jako ke komukoli jinému.“

Asi to mělo být uklidnění, ne výhružka, co?

„Tady pan Olšaník vás provede po škole a seznámí s tím hlavním,“ pokyne ředitel k muži vedle sebe. „Cestu na internát...“

„Máme nastudovanou a s vedoucí vychovatelkou jsme domluvení,“ ujistí ho táta.

„Výborně. Pokud chcete ještě něco prodiskutovat, pane Ingridě...“

Táta stroze přikývne. Vyšlu k němu prosebný pohled, ale neopětuje ho.

Veselý se na mě ještě jednou usměje. „Hodně štěstí v nové škole, Same.“

Díky. Budu ho potřebovat.

Zástupce nás mezitím, co táta jedná s ředitelem, provede všemi patry i budovami školy, ale moc pozornosti mu nevěnuju. Učeben je tu tolik, že v nich mám stejně okamžitě guláš, a jak jsou široké chodby prázdné, působí to podivně úzkostlivě. Snažím se vrýt si do paměti aspoň to hlavní, jak říkají které budově, až se budu ptát na cestu (stará a nová), jak se bude jmenovat třídní (Vacek), kde má kabinet (ve třetím patře ve staré) a kudy do šaten a ven. Chodby jsou prosvětlené velikými okny, po zdech visí kopie diplomů a různých ocenění a mou pozornost na okamžik zaujme namalovaný citát Komenského nad průchodem mezi oběma budovami: *Má-li se člověk stát člověkem, musí se vzdělat.*

S tátou se znovu setkáme na parkovišti. Internát není od školy daleko, ale stejně přeparkujeme až k němu. Odolávám nutkání zeptat se, co všechno s ředitelem probrali a co všechno o mně ví.

El mě ještě v autě poplácá po stehnu. „Vedení je hot, je to dobrý.“

„Eleno.“

„No co! Náš děkan je starej dědek. Koukal ses, co učí a jestli je budeš na něco mít?“

Rezignovaně zavrtím hlavou, zatímco ségra se zlotřile pochechtává. Pak si ale začnu říkat, že se možná jen snaží odvést pozornost, a jsem za ty její minivtípky docela rád. Naši mlčí.

Postupujeme naprosto mechanicky – vytáhnout věci z auta, vztekle rozpohybovat vadné kolečko kufru, proplést se temným interiérem intru ke kanceláři hlavní vychovatelky. Potřesení rukou, titulování táty, jeho prosba o diskrétnost.

A pak už mám v dlani klíč od svého pokoje.

Přejedu prsty přes jeho tvar, promnu vyryté číslo v destičce i hladký povrch čipu ke vstupu do budovy a k výdeji obědů, který mám, dokud mi nepřijde nový ISIC. První krok do neznáma. První krok do nového života. Kdo by byl řekl, že se nový začátek vejde do dlaně.

Elena se na mě povzbudivě usměje. „Budeš si je muset zdobit přívěsky,“ podotkne.

Koutek rtů mi konečně cukne. „To jo.“

„Ještěže máš tak úžasnou sestru jako mě,“ povzdechne si. Sáhne do kapsy svých kraťasů a zamává ve vzduchu malou lamou na kroužku. Zvesela se zazubí. „Svátky sice nedržíme, ale i tak.“

Teď už se mi rty roztáhnou naplno. Převezmu si přívěsek a hned ho nasadím na kroužek ke klíčům. Dřevěná lama ťukne o čip a lehce najde místo mezi novými společníky. „Díky.“

„Z toho si vem poučení do svého začátku, když už máš svátek přímo prvního,“ dodá. Když tázavě pozvednu obočí, zakření se. „*No drama, llama.*“

Strčím ji do ramene a chodbou internátu se roznese její kdávkavý smích. Táta se při tom zvuku pousměje, ale máma si nadále udržuje kamenný výraz.

Rodina mě doprovodí až ke schodům do vyšších pater. U nich zpomalí a já už cítím nadcházející poučky. Táta si odkašle. „Pravidla máme ujasněná.“

Semknu rty. „Já vím. Na víkendy k babičce, na konci měsíce videochat s váma. Terapie řešit nemusím, jakmile by se však cokoli zhoršilo, ozvu se Myškovy do Prahy.“

„A každou středu pošleš babičce esemesku nebo zavoláš,“ dodá máma.

Nechápavě k ní zvednu hlavu, ale její pohled je neústupný. „Proč? Nestačí, že k ní budu jezdit každý víkend?“

„Nestačí. Každou středu jí o sobě dáš vědět. Úplně bez dozoru tu nebudeš.“

„Takže mi nevěříte?“

Trvá několik sekund, než odpoví. *Jasně že mi nevěří.* „Kdybychom ti nevěřili, tak tě nenecháme zmizet přes půl republiky,“ oduší máma nakonec. „Ty chceš zmizet ze svého života, ale my tě v tom našem pořád chceme.“

Cosí v hrudi mě bodne a utlumí prvotní pocit dotčení.

Nesmím se cítit provinile. Další dvojstránka v sešitě. Přitom ten poslední pocit je doslova hmatatelný ve vzduchu mezi námi.

„Ber to jako prozatím,“ dodá táta o něco mírnějším tónem. „Teď to nastavíme takhle a pak můžeme uvažovat o změnách.“

Zatěkám pohledem mezi oběma rodiči, ale vím, že jim to nevymluvím. Už tak mě stálo dost úsilí prosadit si tuhle změnu. Nemůžu z toho couvnout, teď už ne.

„Fajn,“ hlesnu.

Ticho. Nevím, jestli i tohle byla snaha přimět mě sednout si zpátky do auta a vrátit se s nimi.

Táta je první, kdo si mě přitáhne k objetí. Poplácá mě po zádech a já vdechuju jeho kolínskou. „Bude to dobrý,“ přesvědčuje mě tlumeným hlasem. Zachytím se těch slov a nechám je účinkovat tak, jak by měla. Svírám je, když se k nám přidá i máma a obejmeme mě z druhé strany, ačkoli z její náruče zdaleka necítím takovou vřelost.

„Půjdu nahoru s ním,“ vyhrkne Elena, ještě než se k ní stihnu pořádně natočit. Zní podobně rozhodně jako naši a je nenapadne jí to vymluvit.

Táta jen přikývne. „Počkáme v autě. Kdyby cokoli, Same, jsme na příjmu.“

Kývnu a snažím se ignorovat ten divný pocit v hrudi.

S El v tichosti vystoupáme do druhého patra. V přízemí byl internát tichý, ale čím výš jsme, tím víc hluku se z chodeb line. Těkám očima po nejbližších dveřích. Jsou někde tam moji noví spolužáci?

„Nemyslí to zle,“ zamumlá najednou El. „Naši. Jen... no, podle mě mají dojem, že nechceš odstříhnout jen minulost, ale úplně všechno. Včetně jich.“

Takže proto nestanovili, ať volám jim, ale babičce? Ošiju se. „Takhle to...“

„Já vím, jak to myslíš. Nový začátek.“ Pousměje se. „Ber to tak, že se aspoň víc uvidíš s babičkou.“

„Hm.“

„Nebo můžeš volat mně,“ pokrčí rameny. V tu chvíli si říkám, jestli ta poznámka o odstřihnutí platila pouze o našich.

Nejistě si promnu prsty. „El...“

Nadskočíme, když zazní pronikavý výkřik a následná salva smíchu. Elena se uculí. „Nudit se nebudeš. Dvacet šestka,“ vyhrkne a prudce zastaví.

Zabrzdím kufr s tím pitomým kolečkem a ohlédnou se. Dvacet šestka vypadá stejně jako vstup do kteréhokoli sousedního pokoje – jen pod destičkou s vyrytým dvojcíslem se skví nepříliš slušné symboly. Asi radši nebudu pátrat, kdo tu bydlel přede mnou.

„To jsme to našli rychle,“ pochválí nás Elena.

„Jo. Ve škole to bude větší terno,“ zamumlám. „Ale aspoň se tam ztratím.“

Ségra pozvedne obočí. „Ty se ale nechceš ztratit. Chceš se najít, ne?“

Radši to nechám bez odpovědi. Vrazím klíč do zámku a odemknu dveře novému začátku.

Dvacet šestka skýtá malý, ale útulný pokojík se dvěma postelemi, nočními stolky s lampičkou, skříní hned po levé straně u dveří, psacím stolem a prázdnými policemi po stěnách. Jediné okno hned naproti dveřím je pootevřené a tmavé závěsy visí pečlivě zaháknuté po jeho stranách.

Bude stačit si to tu jen trochu zabydlet. Kytky, knihy, sešity, vystavím si pár fotek a bude to, jako bych ze svého vlastního pokoje nikdy neodešel.

„Na intr asi dobrý,“ usoudí Elena, zabouchne za sebou a otočí se kolem dokola. Nakonec se opře zády o stůl. „Aspoň to tu nesmrdí jak tenkrát v tom hostelu v Český Skalici, pamatuješ –“

S vyjeknutím odskočí pryč, jakmile stůl hlasitě zarachotí. Oba se natáhneme po desce, která se začne naklánět – ale jak při tom vrazím do stolu, jako na povel se vysypou všechny šuplíky a zůstanou v nepřírozených úhlech ležet na podlaze.

Oba na to chvíli jen vyjeveně zíráme.

„Beru to zpátky,“ zamumlá Elena. „Na smrad se dá zvyknout.“

Odevzdaně zavrtím hlavou. „To začíná dobře.“

„Radši si ještě zkontroluj postel, než do ní lehneš. A nevětrej. Anebo se tady prostě vůbec nehýbej, to bude ideální.“

Poprvé od příjezdu se zasměju a Elena mě obdaří potutelným úšklebkem. Pokud mi tu opravdu má něco chybět, tak to bude ona.

Založí si ruce v bok. „Tak jo. Nějaký poslední pokyny?“

„Nelez mi do věcí, žádný jiný úkoly pro tebe nemám.“

„Bezva, tak na to bych nemusela zapomenout, když je toho tak málo.“ Zhoupne se v patách, ale než se tím rozhoupe i k něčemu dalšímu, zaslechneme, jak na chodbě zarachotí klíče – a vzápětí je někdo vrazí do klíčové dírky.

Oba trheme hlavou ke dveřím v momentě, kdy se otevřou. Na prahu se objeví černovlasý kluk s velkou taškou přes rameno a jako na povel se zastaví. Zmateně zatěká pohledem mezi mnou a Elenou a smířlivě zvedne dlaň. „Pardon,“ řekne a vycouvá.

Dveře se však ani nestihnou dovřít, když do nich znovu vstoupí a zamračí se. „Tady je dvacet šestka,“ ukáže na číslo na dveřích.

„My umíme číst,“ ujistí ho Elena.

Kluk zvedne klíče a zamává jimi ve vzduchu. „Tohle je můj pokoj.“

Sakra.

Myslel jsem, že táta zajistil, abych měl pokoj sám pro sebe. Nepočítal jsem s tím, že ke mně strčí ještě někoho.

„No vidíš, tak teď už je *váš*,“ zazubí se Elena vesele, jako by to vůbec nebyla radikální čára přes rozpočet. „Tak já jdu, ať vás neruším. Kdyby cokoli, piš,“ řekne ještě mým směrem. Vyroženě po mně skočí, aby mě objala, a aniž by mi dala pořádně prostor obejmout ji nazpět, proklouzne kolem příchozího ven a práskne za sebou dveřmi.

Kluk za ní vyše zmatený pohled, načež ho obrátí na mě.

No tak, seber se. Možná mi dali špatný pokoj? Ne, takhle bychom rozhodně začít neměli. „Ehm, tyhle klíče mi dali dole,“ vypadne ze mě chytře, a ještě ke všemu tím svazkem i zamávám. Díkybohu, že tu Elena už není.

Kluk pozvedne obočí. „Studijní se nějak zapomnělo zmínit, že mám novýho spolubydlicího,“ utrousí a shodí tašku k nohám postele vpravo od dveří. Tím pádem mám vyřešený výběr místa a asi i trochu jasno, že jsem neudělal dobrý první dojem.

Odkášlu si. „Jsem Samuel.“

„Jo, sorry. Já su Viktor.“ Obrátí se zpátky ke mně a natáhne potetovanou pravačku. Od ukazováku se mu kolem zápěstí vinou trnité šlahouny a pokračují až na rameno. Rychle zvednu pohled k jeho modrým očím a potřesu si s ním, ať nevidí, jak na něj zírám.

Skoro hned mě pustí. Tehdy si všimne zničeného stolu a obočí mu vystřelí do závratných výšin.

Ani druhý dojem se mi zřejmě moc nezadařil. „No, ségra se o něj opřela a, prostě, rozpadl se,“ koktám. „Asi budu muset zajít za –“

„Klid, podobný věci jsou tu na denním pořádku.“ Dřepne si k deskám a prohlíží si katastrofu, kterou Elena stihla během svého dvouminutového pobytu napáchat. Vlasy má svázané do volného drdolu, takže si všimnu, že mu kus tetování vyčuhuje i zpod tílka na zádech.

Ok, cože to Elena říkala o vedení? Tohle byl někdo, o kom se dalo říct, že je hot.

Viktor s odfrknutím vstane a já rychle uhnu pohledem. Očividně si to ale přebere jako provinilost za ten stůl, protože dodá: „Ne, fakt si z toho nic nedělej, na tomhle intru nefunguje nic. V zimě si můžeš dávat jídlo rovnou za okno,“ pokyne k oknu za mnou. „Lednička je permanentně mimo provoz. A pokud není, tak tam stejně furt někdo krade.“

Viktorovi moje společnost podle všeho moc nevadí – rovnou se začne chovat jako doma. Okno otevře dokořán, upraví si vlasy a pustí se do vybalování tašky, zatímco já trapně postávám u druhé postele a nevím, co se sebou. Pokoj mi připadal tak akorát, ale pro dva už působí trochu stísněně.

Spolubydlení v mém plánu nebylo. Přestup jsem začal řešit docela na poslední chvíli, když se přiblížilo září, takže kdovíjaké čachry už tu s tím zjevně dělat nemohli, ale... Nejspíš můžu být rád, že se mi tady vůbec povedlo urvat místo.

Viktor se po mně zničehonic otočí s nenápadným úšklebkem na rtech. „To tam chceš vystát důlek, nebo na mě konečně přestaneš civět, co dělám?“

Zrudnu. „Promiň.“ Rychle se natáhnu po vlastním batohu a spíš náhodně vyházím věci na postel. Vytvořit chaos a hledat v něm smysl mi taky vždycky trochu pomůže. Když otevírám kufr, mám už ruce mnohem jistější.

Roztřídím si, co uložím na noční stolek a co do polic nad postelí. Jakmile vezmu do náruče komín oblečení a vydám se ke skříni, Viktor mě zastaví: „To je moje místo.“

Tázavě se na něj ohlédnu. Viktor se tváří podobně přesvědčeně, jako zněl jeho hlas. „No... ale já nahoru nedosáhnu,“ namítanu.

„To mi neříkej, že seš o tolik menší.“ Zvedne se z postele a dojde těsně ke mně. Víím, že jsem výšky zrovna moc nepobral, ale v okamžiku, kdy stane proti mně, se snad ještě zmenším. Musím dokonce trochu zaklánět hlavu, abych se mu mohl dívat do očí, tak moc se nade mnou tyčí – a i když mi nepřišlo, že by byl kdovíjak statný, takhle těsně u mě vypadají jeho ramena taky celkem široce. V momentě, kdy k němu zvednu pohled, se ušklíbne a opře ruku o skříň, takže se ke mně nakloní ještě blíž.

Instinktivně couvnu.

Zmateně se zamračí a uchechtne se. „No dobře, tak seš. Fajn, horní police si беру já. Jednu spodní nechej prázdnou.“

„Proč?“

„Byls už někdy na intru?“ Moje mlčení si patrně vyloží správně, protože se znovu zachechtá. Vysvětlení se však nedočkám.

Váhavě si tedy zaberu nižší police. Viktor se mezitím zabýdlí na své posteli s mobilem v ruce a nevěnuje mi víc pozornosti – ani když si vyskládám několik knih na nejnižší poličku na zdi. Vedle nich nastohuju zatím prázdné sešity a bloky a svůj zápisník.

Zůstanu sedět na posteli a očima tékám po novém prostoru. Viktor je potichu a nevšímá si mě, naše věci jsou rozházené na svých místech a až na ten rozbitý stůl tu všechno vypadá poměrně dobře. Nakonec to spolubydlení třeba nebude tak zlé.

Displej mobilu se mi rozsvítí s upozorněním z Duolinga, jakmile ho však odemknu, jako první mi pohled padne na ikonu Instagramu.

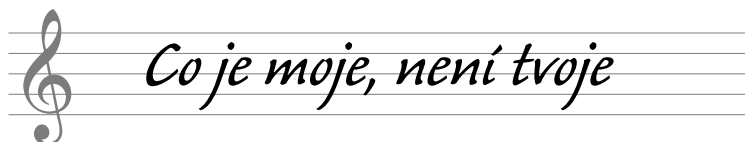
Svůj účet jsem smazal na začátku léta, ale aplikaci jsem bůhvíproč neodinstaloval. Eleně jsem fotku zamítl, a přesto...

Ťuknu na ikonu a založím si nový profil. Pod novým jménem, s novou profilovkou, s čistým štítem. Zvednu mobil tak, aby zachytil kus pokoje a zdi s policemi, ale aby zároveň dost z něj osvítilo světlo z okna. Než se zase ponořím do víru otravných myšlenek, přidám fotku do stories. Nemám sledující, co by si ji prohlédli. Nikdo ji neuvidí. Ale je tam pro mě.

#novyzacatek.

S úsměvem mobil vypnu.

2.

Viktor se asi po třiceti minutách vytratí, aniž by řekl půl slova, a nechá mě v pokoji samotného. Většinu odpoledne tak prose-
dím na posteli se sluchátky v uších, dokud mě nepopadne ge-
niální nápad zkusit opravit rozbitý stůl.

Elena by řekla, že jsem magor. Já bych jí vyčetl, že má vřdyc-
ky potřebu si rýpnout, ale pak bych musel uznat, že k tomu má
i pravdu.

„Do prdele!“ zakleju, sotva se říznu o ostrou hranu jedné
desky. Tělem mi projede mnohem silnější vlna bolesti, než jaká
by z něčeho takového mohla vzejít. Dech se mi zadrhne v hr-
dle, ruka se zastaví uprostřed pohybu, ale prsty se chvějí, chvě-
jí, chvějí –

Trhnu zápěstím k sobě. Přes bok dlaně se mi táhne šrám,
který se pomalu začíná plnit krví.

Rudá, bílá. Rudá, bílá. Rudá úplně všude.

Rychle ty barvy rozmrkám. Jde jen o malinký škrábanec.
Krev na dlaních na sebe nikdy nenechá dlouho čekat, říkála
vždycky máma, když jsme se s El jako menší zranili. Nic to není.
Chce to jen vymýt, a hned to bude v pořádku, nic to není, chce
to jen vymýt, nic to není.

Konečně se nadechnu a zatěkám pohledem po místnosti. Umyvadlo tu ale nemáme a náplasti budou ještě někde v kufru, tam se s jednou rukou neprohrabu. Navíc si nedokážu vybavit, jestli jsem si s sebou vzal dezinfekci. Nejspíš ne.

Vyškrábu se na nohy a ohlédnu se po Viktorových věcech. Na policích zatím nic nemá, na nočním stolku leží jen stoh papírů, jinak si věci buď nechal v tašce, nebo poházel po posteli. Přejeđu očima všechno, co na ní je, ale nic jako emergency kit tam nenajdu.

„Sakra,“ zasyčím. Nemůže mít něco ve skříni? Stoupnu si na špičky a nahlédnu do jeho polic, prsty se zachytím o dřevo – a přesně v tom momentě se samozřejmě otevřou dveře.

„Co mi čumíš do věci?!“ ozve se Viktor okamžitě. Než se vůbec stačím vzpamatovat, zprudka do mě strčí, až klopýtnu o několik kroků stranou. Viktor skříň důrazně zabouchne a upře na mě vzteklý pohled.

„Já – jen jsem hledal dezinfekci, vrátil bych ti ji,“ ohradím se. Proč tak prudká reakce?

„To je mi jedno! Laskavě si hled' svého!“

„No, no,“ ozve se zpoza jeho zad. Až tehdy zjistím, že máme společnost. Do místnosti vstoupí muž v montérkách a oba nás přejede neústupným pohledem. „Rvačku si můžete nechat až na večer do hospody. Teda, jste už plnoletí?“

Oba zavrtíme hlavou.

„Tak si ji nechte od cesty úplně,“ utrousí. S pozdviženým obočím zhodnotí mou snahu u stolu. „A tohle nech pro změnu odborníkům, kluku.“

Rukou nám naznačí, ať uvolníme prostor, a tak couvnu k posteli. To se Viktor nemohl zmínit, že jde zařídit pomoc?

Zkontroluju si šrám na dlani, který už je zase naplněný krví, a rychle trhnu hlavou jinam. Ten pohyb patrně přiláká Viktora pozornost a hned zakoulí očima. „Běž si to umýt.“

„Vím, co mám dělat,“ odseknou.

„Jo, to je vidět,“ přitaká s pohledem na stále rozbitý stůl.

Zatnu zuby a protáhnu se kolem něj ven. *Napočítej do patnácti, nadechni se, vydechni a konflikty řeš s čistou hlavou.* Nečekal jsem, že by Viktor mohl takhle vyjet, ale možná je ze mě taky nervózní a jen to umí skrývat líp než já? U mě je podráždění očividně následkem posledního týdne, nebudu si to na něm vybíjet. Chci s Viktorem začít zadobře, sakra.

Koupelnu najdu raz dva. Po mém příchodu se rozsvítí jen jedna ze dvou zářivek a poskytne mi pohled na tmavé kachličky po obvodu zdí. Nejsou bílé. Jejich modrá barva sice s tím mizerným osvětlením působí trochu depresivně, ale aspoň nejsou bílé. S povzdechem otočím kohoutkem a strčím ruku pod proud.

Zaposlouchám se do zurčení vody a hlasů rozléhajících se chodbou. Vždycky prásknou dveře, zazní nadávka nebo smích a další prásknutí dveří. Čím později je, tím víc studentů se tu objevuje, což asi dává smysl. V Praze jsem na žádném internátu nebyl, ale chodby –

Syknou a pevně sevřou víčka. Ne, žádný pražský gympl, žádná předchozí škola. Nic. Jen Olomouc a nový začátek.

Zavřu kohoutek a prohlédnu si zranění, tentokrát už s klidem. Šrám nakonec není tak velký a náplast možná ani potřebovat nebudu, ale tu dezinfekci by to chtělo. Při pomyslení na Viktorův nafučený obličej, když otevřel dveře, se mi však znovu rozvibrují nervy. Asi bych nám oběma měl dát ještě chvíli na vychladnutí.

Namířím si to tedy k vychovatelům. Tam vyfasuju nejen dezinfekci, ale i několikaminutovou přednášku, jak na sebe mám dávat pozor a co je fajn si sem vzít, až se budu vracet po víkendu. Po popřání hezkého začátku školního roku mě rovnou navedou do jídelny, ať nezapomenu na večeři. Hlad docela mám, tak co.

Školní jídelna je přímo spojená s internátem, takže aspoň tady se nemám kde ztratit. Chodby jsou vesměs pořád prázdné a rozlehlá jídelna poloprázdná. Hloučky studentů sedí roztroušené u menších stolů a tlumeně se baví, chechtají, gestikuluji. Vezmu si bagetu a zaberu místo v rohu u okna.

Vnímám salvy smíchu, halasné oslovování, projevy existence. Ulamuju si kousky pečiva, zatímco se kolem vítají spolužáci, co se celé prázdniny neviděli. Ve vzduchu se hmatatelně drží dobrá nálada, židle hrkají, jak se k některým stolům přisouvá větší počet lidí, než je u něj míst. O mě nikdo ani nezavádí pohledem.

Říkal jsem, že se tu chci trochu pomyslně ztratit, ale... *takhle* sám tu asi být nechci. Možná bych mohl zkusit navrhnout Viktorovi, jestli sem zítra zajdeme společně.

Pootočím ruku a zabloudím pohledem ke svému dnešnímu zranění. No, taky bych asi nebyl rád, kdyby šmejdil v mých věcech – i když já se jen díval po dezinfekci... z čehož určitě nebude dělat vědu. Už bude v pohodě, tím jsem si jistý.

Po cestě zpátky mačkám v dlani klíče a čip, vrývám si do paměti jejich tvary a povrch, obkroužím prstem lamu od El. Když nový začátek, tak se vším všudy, včetně nových lidí.

Už na schodech do druhého patra k mým uším dolehne dunivá hudba. Ségra si dělala legraci, že žití na internátu mě naučí lidi buď akceptovat, nebo nenávidět ještě víc. Někdo tu

očividně pokouší svoje štěstí, než na něj vletí vychovatel. Sám pro sebe zavrtím hlavou a vstoupím na naše patro... kde zjistím, že se hudba line přímo z dvacet šestky.

S potlačeným povzdechem vezmu za kliku.

„No to je dost, tos tam čekal, až ti ta kůže sroste?“ Viktor na mě promluví přes hrající hudbu, aniž by se po mně vůbec otočil. Sotva zvednu hlavu, spatřím ho, jak stojí těsně u mé postele a detailně si prohlíží, co mám na polici.

„Co na to zíráš?“ vyjeknu.

Viktor sebou škubne a v obraně zvedne ruce. „Jen koukám, jakej máš čtecí vkus! Všiml jsem si dvou výtisků *Frankensteina*, tak jsem se jen chtěl podívat...“ Bezelstně se natáhne do police a vytáhne jeden z nich – shodou okolností ten, který je hned vedle mého zápisníku. Zápisník se bez opory sesune na druhou z knih a s jeho pádem něco padá i ve mně.

„Nesahej na to!“

Viktor se zamračí. „Jen jsem ti chtěl ukázat...“

„Já vím, jak vypadají moje knihy!“ Než se stačím zastavit, stojím u něj a vyškube mu knihu z ruky.

„Co blbneš?“

„No promiň, chceš, abych respektoval tvoje soukromí, ale sám to nedokážeš?“

Viktor zmateně zamrká. Zahledím se do jeho pomněnkových očí, které se jen o chvíli později přimhouří podobným podrážděním, a najednou asi rozumím té jeho reakci před večerí. Třeba má taky něco, co nechce, aby svět viděl. Můj zápisník asi není kdovíjaké tajemství – nic víc než dvojstránky počmárané pro něj nesmyslnými frázemi z něj nevyčte, ale stejně nechci, aby do něj kdokoli nahlížel.

„Vypněte tu kokotskou hudbu, než na nás někdo vletí!“ zazní v tu chvíli na chodbě.

Spojení mezi našima očima se přeruší. Viktor se otráveně obrátí k mobilu a jediným ťuknutím řvoucího rappera ztiší. Zůstane ke mně zády s hlavou lehce skloněnou, široká ramena se mu zvedají s každým nádechem a všimnu si, kdy zlehka klesnou.

„Sorry,“ zamručí takovým tónem, že omluva to rozhodně není.

Sevru knihu ve svých rukách a zadržím zasyknutí, jak mě štípne škrábanec. „Já... taky promiň.“

Jestli jsem ale čekal, že to bude začátek intenzivnějšího rozhovoru, tak Viktor ho hned zamázne. Pohodí si mobilem v ruce a zastrčí ho do kapsy. Pak se obrátí ke dveřím a po mně vrhne tázavý pohled. Nejdřív netuším, co z toho vyčíst, ale on řekne jen: „Jdeš na večeři?“

„Už jsem tam byl.“

„Fajn.“ Jedna úsečná slabika, která dá najevo všechno.

Bez dalšího slova za sebou práskne dveřmi a v pokoji zavládne ticho.

Spolubydlení asi nebude *tak* jednoduché, jak jsem si myslel.

Přejedu přes lesklý hřbet knihy, na němž teď jsou i Viktorovy otisky prstů. Jestlipak ji vůbec někdy četl? Kdoví, na co konkrétně se chtěl zeptat, než jsem ho přerušil. Možná na něco k ději. Anebo mu fandím až moc a otázka měla znít, proč ji tu mám dvakrát.

Pečlivě ji vrátím na původní místo a narovnáám zápisník. Chvilí ještě podržím špičku prstu na jeho hřbetu, ale nakonec ho nechám, kde je. Místo toho posbírám ručník, pyžamo a hygienické potřeby a zamířím do koupelny.

Krom modrých kachlíček mě přivítá vlhko a hluk ze sprchových kójí. Zaškobrtnu o vlastní nohy, jako bych o ty zvuky mohl zakopnout. Další internátní věc, na kterou si budu muset zvyknout. Davy ve společných prostorech.

Po páteři mi přeběhne mráz, jakmile se mezi kachličkami roznese smích. Pohodím hlavou. *Klid. Sprch je tam několik, někam se vejdeš. A pokud ne, tak se osprchují ostatní a po nich tam půjdeš ty. Určitě tady není tolik lidí, aby se za tebou někdo vecpal...*

Než si uvědomím, co dělám, vycouvám z místnosti a opřu se o zeď na chodbě. Přitisknu si věci k hrudníku a marně se snažím uklidnit splašené srdce. Jsou to jen neznámí kluci ve sprše, nic víc. Patrně by jim bylo dočista jedno, kdybych tam vešel, ne?

„Je plno?“

Trhnu sebou a vzhlednu ke klukovi s ručníkem přehozeným přes rameno. Pozvedne obočí, tak rychle vykotám: „Jo – jo, je.“

„Sakra.“ Na to se opře o stěnu vedle mě, a já tak získám mlčenlivého spolučektele.

Banda rozesmátých kluků opustí sprchy do pěti minut. Svého spolučektele nechám jít dovnitř jako prvního; počkám, než se svlékne a vleze do jedné ze sprch, a až tehdy ze sebe shodím oblečení a zatáhnu za sebou závěs.

Pustím na sebe tak silný proud, až se ošiju. Pak přiložím ruce k sobě a zvednu je blíž k hlavici, nechám vodu, aby mi stekla přes dlaně, kde to zlehka zaštípe na škrábanci, až dolů po předloktí. Prohlížím si svou kůži, obě zápěstí, projdu se prsty po každém z nich. Prsteník, prostředník, ukazovák. *Jedna, dva, tři.*

Jedna, dva, tři. Hladký povrch, hrubý povrch. Teprve potom se natáhnou po sprchovém gelu.

Sprcha vedle mě utichne dřív, než vylezu, ale postřehnu, že sem přišli další tři kluci. Ven vyjdu, až když si jsem jistý, že před sprchami nikdo není.

V pokoji mě přivítá tatáž protivná hudba jako předtím.

Viktor leží na posteli a na můj příchod nijak nezareaguje; teprve když si odkašlu, líně otevře oči. Vyjde z něj otrávený pazvuk, vyhoupne se do sedu a píseň ztlumí. „Sorry, chtěl jsem jen využít, že tady chvilku nejseš. Hudba není nic pro tebe?“

„Mám radši ticho.“ Což není tak úplně pravda, ale zrovna rap nikdy nebyl moje krevní skupina – ale to mu dneska radši vykládat nebudu.

Viktor si až znechuceně odfrkne. „Tak to vůbec.“

Odložím si věci na poličku nad postelí a zkontroluju mobil, jestli někdo nenapsal nebo nevolal. Nic. Dávno jsem se odnaučil zlovyku neustále kontrolovat sociální sítě, ale dneska to zkusím znovu – přes svůj nový účet na Instagramu najdu Elenin profil. Ve stories jí svítí přesdílená fotka od nějaké známé, jinak nic jejího. Dodržela slovo a nesdílela vůbec nic z cesty.

Prstem chvíli levituju nad tlačítkem sledovat, ale udržím se. Žádné vazby k předchozímu životu, tenhle účet má být naprosto čistý štít. Přes internet to jde vždycky jednodušeji, tak toho hodlám využít. Pokud budu sledovat jen Elenu, klidně se někdo dovrtí, či tenhle účet je. Při pohledu na nulu ve svém počtu sledovaných loupnu pohledem po Viktorovi.

Sedí na posteli a kouká někam před sebe do země; jednu ruku má přehozenou přes pokrčené koleno, druhou položenou

na natažené noze a nehne se. Můžu jen hádat, co za příběh se mu odehrává před očima.

Vtom se podívá na mě. Škubnu sebou, jako by mě při něčem přistihl, a přitom myšlenky čist neumím. Čekám, kdy mě osočí z toho, že na něj zírám... ale on jen zlehka pozvedne bradu a dál se na mě mlčky dívá.

Neuhýbám pohledem. Neuhne ani on.

V nastalém přítmí pokoje má duhovky o něco tmavší, ale pořád působí světle. Jako odraz vodní hladiny, která slibuje být průzračná, ale jen o pár kroků dál už tmavne hloubkou pod sebou, která vás nadnese, pokud víte, jak na ni – a která vás stáhne a už nikdy nevydá, pokud jí to dovolíte.

Nevím, co jde vidět v mých očích.

Koutek rtů mu cukne. „Krupicu míchat, nebo ne?“

Zmateně zamrkám. „Zásadně ne.“

Viktor se rozchechtá a bez dalšího vysvětlování se natáhne po sluchátkách. Zamračím se. „Proč se ptáš?“

„Jen tak.“

„Jen tak?“

„Prostě se mi chtělo.“

„Odhaduješ lidi podle toho, jestli míchaj krupici?“

„Odhaduju lidi podle toho, jakým způsobem reagují na naprosto náhodný otázku,“ opáčí a ušklíbne se. „A tebe odhaduju na někoho ze středních Čech, podle přízvuku. Mám pravdu?“

Vím, že je to naprosto nevinná poznámka, protože jasně – přízvuk a vůbec nářečí stoprocentně prozradí, že nejsem místní. A vzhledem k tomu, kolik lidí jsem tu dneska spatřil, určitě nebudu jediný. I tak ve mně cosi škubne, že to je pouto domů, kam se tady nehodlám obracet.

„Jo,“ zamumlám. „A ty z Čech nejsi.“ Ty podivné koncovky u některých slov ostatně mluví samy za sebe.

„Ne. Z Valtic.“

„Tam je pěkný zámek.“

Viktor obrátí oči v sloup. „Proč je tohle reálně *pokaždé* první reakce, jakmile to město někdo zmíní? Dokonce i před vinnými sklípky?“

Pokrčím rameny. „Založ na to průzkum. Třeba Česko není takovej stát alkoholiků...“

„... ale stát zámkoholiků? Ne, počkej, to chce víc fancy název. Castleholiků?“ Viktor se pobaveně šklebí a já se přistihnu, že se taky potutelně usmívám. Možná na tom rčení, že po každé bouři vysvitne slunce, přece jen něco bude.

„Châteauholiků?“ nadhodím. „Francouzština vždycky všemu dodá šmrnc.“

„To si nemyslím, ale zrovna *šatóholik* nezní špatně.“ Protočím mezi prsty sluchátka a jedno nenápadně zdvihne. Pochopím, že to je žádost o asocialitu, a opět pokrčím rameny.

„Jak jsi mě teda odhadl? S tou krupicí?“

„Že nevíš, o co přicházíš,“ zašklebí se na mě a strčí si sluchátka do uší.

Barbare.

I tak se ale pořád zlehka usmívám, když беру do ruky knihu a poslední prázdninový večer strávím mezi řádky. Viktor se pak odebere do sprchy a já pořádně ani nepostřehnu, kdy se vrátí. Navzájem se nerušíme, nemluvíme spolu, a přesto mi přijde, že ledy konečně tají.

Zívnu a odložím knihu nahoru na polici. „Rozsvítíš si lampičku?“ zeptám se. „Že bych zhasl.“